

Horrân

Þoutník 1

Jan Dobšenský

Yorrân

Poutník – díl 1.

Gorrân

Copyright:

Autor: Jan Dobšenský

Ilustrace: Pavel Talaš

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2015

ISBN

978-80-7512-370-1 (ePub)

978-80-7512-371-8 (mobipocket)

978-80-7512-372-5 (pdf)

Na tento příběh jsem narazil během dlouhých obchodních cest. Před mnoha lety, během návratu z jedné zimní cesty na sever, jsem v poryvech větru zaslechl úryvky prastaré ságy. Neměl jsem tehdy příliš času, abych jim věnoval pozornost, býval jsem zaneprázdněn každodenní prací a starostmi, takže zapadly do některého nepoužívaného koutu mé paměti.

Vypadalo to však, že si mne ten příběh hledá, protože se v mé mysli stále častěji objevovaly obrazy onoho zvláštního světa. V průběhu let tak začaly z mlhy času vystupovat zprvu nezřetelné, později stále přesnější obrysy tohoto podivného příběhu. Ten se může odehrát v jakémkoliv čase i místě, vždy stejný, ale přesto vždy znovu fascinující.

Říká se, že v těžkých dobách se vrací na svět duše, aby se podrobily náročným zkouškám a dokončily tak svou obtížnou pouť věky.

Poslechněte si tedy příběh jedné z nich.

Věčný příběh o touze, hledání a Cestě...

Královnino proroctví

Staré letopisy říkají, že posledním, kdo mluvil s Královnou, byl její vnuk.

O čem bylo jejich setkání, nevíme, ale leccos naznačují zlomky uchované v prastaré Lamerlônské kronice, která se dochovala až do našich časů.

„Chceš-li však obraz věcí budoucích, poslouvej. Andělé času si předali žezlo. Vidím stín, jak se pomalu, nepozorovatelně pokládá na sídelní město. Mate mysl lidí, kteří ztrácí víru a cestu, začínají bloudit. Vidím nezkrotného lva, který odchází, daleko na jihovýchod, aby odlákal nepřítele od doupěte, ale přes svůj udatný zápas umírá mlád a jeho zásluhy nebudou v jeho domově nikdy oceněny.

Smutek, bědy a utrpení přichází do jeho rodného kraje a uprostřed nich vyrůstá nový květ. Mladý lev rozhodný a odvážný, který obnovuje slávu rodu, i když ani jemu není dopřán dlouhý život. On však porozumí svému úkolu a mnohé z jeho činů se ukážou jako důležité pro časy budoucí.

Další z rodu králů je lev, jenž přichází v záři slunce, a tato záře svítí po celý jeho život. To bude pro jeho lid šťastný věk. Jeho následník bude starý a vládnout bude pouze krátce, přesto i on vykoná činy důležité.

Další z nich však pohrdne svým dědictvím a zaútočí – proti vlastní krvi. Zkázou, která bude jeho činy provázet, již nebude možno napravit. Nedokáže to ani jeho následník, mocný válečník, který přes všechny své schopnosti jen zbrzdí všeobecný úpadek. Za jeho vlády se společenství začne rozpadat a jeho nástupce už čeká jen boj o přežití.

Zřím lva, na něhož útočí smečka divokých psů. Přestože každého z nich by udolal, jejich spojené síle není schopen odolávat a je zahnán do pasti.

Cítím, jak na město padá stín a svítí černé slunce. Lidé zoufají a jsou jako slepí, nerozeznávají pravdu od lži, světlo od temnoty. Budou to těžké dny plné beznaděje. Slyším vítězný skřek rudého draka, který se snáší do luího doupěte. Malé lvíče, opuštěné a ztracené, bloudí v temnotě, vychováváno smečkou psů, nic netuší o svém původu a údělu. Vidím temné mraky, které přináší vítr z dalekého východu a pod nimi nikým nepoznán přichází nový lev, který teprve bude poslem nového lepšího času...“

To je zlomek Královnina proroctví, které přežívalo v paměti lidu a bylo jak pramenem víry v lepší časy, tak i zdrojem obav ze dnů budoucích. Ale čas běží dál a vítr událostí obrací v knize osudu list za listem. Do království přicházejí znepokojivé zvěsti o válkách i stěhování národů. Změny, které se odehrávají v dalekých zemích, však jen načas zjitří zájem menších lidí, a tak život ve vsích a v městečkách běží beze změn, ačkoliv se kdesi daleko za obzorem stahují temná mračna. Vítr změn však listuje v knize osudu stále rychleji. Ve válečné vřavě hoří poslední korouhve Pětiměstí. Na jihu se opět rozhoří plamen vzdoru, který odtrhne jižní léna. Pustiny na jihovýchodě se zalidňují novými příchozími.

Ve studených stepích severovýchodu se objevují kočovníci, prchající před hrozbou z východu. Celý východní val vzplane

válečným ohněm. V sídelním městě ožívají vzpomínky na prastaré Královnino proroctví. Stín se vrací...

Dar bohů

Arigdar, podzim roku 553 e. d.

Dopoledne to na tržišti v Arigdaru hučelo jako v úle. Byl to typický den přístavního města, žijícího obchodem. Jako každý pátek, i v tento krásný, sluncem prosvětlený a vůněmi končícího podzimu prosycený den, se na rozlehlé tržiště nedaleko přístavu valily stovky lidí. Kupců, řemeslníků, rolníků, kejklířů, muzikantů, ale i obyčejných čumilů a zlodějíčků, a každá kapka této bublající a přelévající se lidské řeky vzývala svůj šťastný den. Všechny až na jednu. Tou jedinou kapkou byl muž střední postavy, rozložitý, oblečený do obvyklého oděvu kupce z Pomoří. Tak se totiž říkalo zdejšímu rozlehlému kraji, jenž sahal od Pustinné na jihovýchodě až po Velkou ledovou řeku na západě. Kupec měl na sobě dlouhý kabátec bez rukávů, který mu sahal ke kolenům, ušitý z drahého temně modrého sukna z tkalcovských dílen Tivaku. Kabátec byl zdobený výšivkami a vyčuhovaly z něho světlé, bohatě nabírané rukávy lněné tuniky. V pase byl přepásaný koženým páskem s naleštěnými mosaznými ozdobami, na němž visel kožený kapsář a malá dýka. Na nohou měl muž natažené světle šedé úzké nohavice zastrčené do špičatých kožených střevíců. Kožený byl i špičatý klobouk zakrývající již řidnoucí hnědé vlasy, rámuující kulatou poctivou tvář, snědou od slunce a ošlehanou větrem za dlouhé roky strávené na kozlíku kupeckého vozu. Kupcova tvář však byla zamračená. Stažené obočí, pevně sevřené rty a oči zarytě sklopené dolů k dlážděné

cestě svědčily o vnitřním zápase, se kterým si namáhavě razil cestu proti proudu té kolotající lidské řeky.

Muž se jmenoval se Tharnizir a byl váženým členem arigdarského kupeckého cechu. V Arigdaru se povídalo, že není v celém Pomoří jiného kupce, který by tak dokonale znal kraj od hornatého Orizainu na jihu až po Kameniny na severu, od Velké řeky na východě až po Hraniční kopce na západě. A pokud se dá po celém rozlehlém území azrakhârova panství něco výhodně nakoupit, potom to bude právě Tharnizir, kdo bude vědět, o jaké zboží se jedná, jaká cena se dá usmlouvat a jistě bude znát i prodávajícího. Tharnizir miloval obchod a vše co s ním souviselo, rád smlouval a přesvědčoval. S nadšením se hádal o kvalitu svého zboží a stejně vášnivě se přel o cenu, která mu byla nabízena. Když se svými cechovními druhy procházel tržiště, prohlížíje a zkoumaje nové zboží dovezené z jihu, byl ve svém živlu, jako ryba ve vodě. A pokud narazili na nové neznámé zboží, byl to vždy Tharnizir, kdo měl poslední slovo. Řekl-li, že zboží je dobré, mělo to cenu hřivny stříbra. Přirozeně ho to uznání okolí těšilo a velký páteční trh byl představením, které vynechal, jen byl-li nemocen nebo na cestách.

O to více bylo překvapivé, že si právě v tuto dobu razil cestu pryč od tržiště. Několik známých, které potkal, jej zaražené pozdravilo a Tharnizir až na kůži cítil ty nechápavé pohledy. Není tedy divu, že byl od rána rozladěný a raději civěl na špičky svých bot, aby nemusel odpovídat na pozdravy. Rozmrzele přemýšlel o zítřejším odpolední, kdy měl sjednanou schůzku s kupcem z Osttaru, jenž prý přivezl cizokrajné zboží až z Pětimestí a Gívy, a především vzácné a tak žádané koření z dálného jihu. Tharnizir měl připravené obilí, orizainský olivový olej, nejlepší vlnu ovcí ze západních Planin a jako překvapení několik soudků nejlepšího azrazinského a evrarského vína z letošní bohaté úrody. Doufal, že na dnešním trhu ještě dokoupí na jihu ceněné kožešiny, protože do města dorazili lovci z Kamenin, ale díky té hloupé schůzce, ke které ho dostrkala jeho žena, z toho nic nebude.

Jeho myšlenky rychle přeskočily od plánovaného obchodu k nezamýšlenému setkání, jež ho dnes dopoledne čekalo. Pravda, žena o té návštěvě mluvila už dlouho, ale Tharnizirovi byla tak proti srsti, že ji odkládal, jak jen to bylo možné. Ale včera džbán ženiny trpělivosti přetekl a po krátké hádce Tharnizir svolil. Vykoná ji hned následujícího dne, i když to pro něj znamenalo, že se nebude moci zúčastnit pátečního trhu. Bylo to sice navýsost nepříjemné, ale vzpomínka na odměnu, kterou od své mladé ženy včerejšího večera za to mužné rozhodnutí dostal, vyloudila na jeho tváři spokojený úsměv. S povzdechem si tedy dál razil cestu proti proudu lidské řeky a v duchu nepokojně přemítal o tom, co ho čeká. Šel totiž k vědmě, hadačce, kartárce nebo jak se u Gortara těmhle ženštinám říká. Bohové, jak neměl rád tyhle šarlatány. A vůbec, neměl rád nic, co se nedalo vzít do ruky, zvážit, změřit a spočítat. Teď má on, Tharnizir, namířeno k čarodějnici, která se ho bude snažit přesvědčit, že ví více než on. Jaká opovázlivost. On, jehož obchodní schopnosti mu záviděl celý Arigdar, bude poslouchat věštkyňu, aby mu pověděla, co ho čeká, a ještě hůř, co má dělat? Brr, to je mrzutost. Ale co dělat, když jeho jinak úspěšný život s mladou, milovanou a krásnou ženou po boku mařila jediná věc. Bohové jim nedopřáli potomka a jeho žena se tím velmi trápila. Zkoušeli různé byliny, lektvary, snad i k pochybným čárům by se byli uchýlili, jen kdyby jim to přineslo kýženého potomka. Přes všechnu snahu, modlitby a četné dary na oltáři Daurkhorova chrámu jim nebesa stále nakloněna nebyla.

„I kdyby snad sám Gortar,“ zahřměl Tharnizir pro sebe, ale hned se zarazil a nejistě se podíval kolem sebe na snědé tmavovlasé lidi, kteří se sunuli v těsných davech směrem k trhu.

Tharnizir by se snad i smířil s tím, že jejich manželství zůstane nenaplněné, ale nikoliv jeho žena. Její neutuchající víra ji vedla ke stále novým pokusům a nekonečnému hledání. A tak nedávno přišla s tím, že ve staré stísněné čtvrti pod Aranitelônem, královním palácem žije stará žena, která vidí to, co oči běžného smrtelníka nevidí, a která již mnoha nemocným od jejich trápení pomohla. Ať ji navštíví, snad jim bude schopna

poradit. A Tharnizir ji tolik miloval, že byl pro ni ochoten podniknout i to, co mu jinak ani na mysl nepřišlo. Pravda, trvalo to několik týdnů, než překonal svůj bytostný odpor, ale co slíbil, splnil.

„Nemusíš jí přec všechno uvěřit,“ brumlal si pro sebe zasmušile a pomalu stoupal do svahu, na kterém stála dominanta Arigdaru, Královnin palác. „Když se ti to nebude zdát, dáš jí, co jí patří, a odejdeš spokojeně domů. Pro ženu už se nějaká ta výmluva najde.“

Dav již dávno prořídil a v úzkých spletitých uličkách nyní jen občas potkal osamělého chodce. Po chvíli bloudění konečně dorazil na místo, které mu žena udala. Stál před ním starý dům na konci úzké špinavé uličky, který jistě pamatoval lepší a vznešenější časy tohoto města, ale nyní vypadal s opadanou omítkou stejně omšele jako všechny domy okolo něj. Místy byly vidět kamenné zdi s oblouky a rohy z rudých pálených cihel.

Tharnizir se otrásl a jako by čekal, že uvnitř nebude moci dýchat, zhluboka se nadechl slaneého vzduchu, který sem zavál vítr od moře, a vzal za kliku. Když otevřel rozvrzaná vrátka, nahlédl opatrně do temného dvora. Jeho očím chvíli trvalo, než si zvykly na přítmí nádvoří. Se směsí zvědavosti a nechuti přehlédl malé prostranství. V rohu se povalovala kola od vozu a další harampádí. Dvůr byl zarostlý divokými keři, kopřivami a hložími a bylo patrné, že již dlouhá léta neviděl ruku zahradníka. Tharnizir s nechutí vešel dovnitř a vykročil na opačný konec. Když dvůr přešel, uviděl podloubí, které vypadalo lépe udržované. Již s větší jistotou jím prošel a dostal se k malému schodišti, jež vedlo do patra. Když po něm vystoupal nahoru, zastavil se před malými tmavými dveřmi neurčité barvy, které byly kdysi červené nebo hnědé. Vzal opatrně za kliku a dveře pootevřel, když najednou uslyšel hlas.

„Trápí-li tě otázky, na které nenalézáš odpovědi, vstup!“

Celý se otrásl a stáhl ruku z kliky, jak jím projel mráz z toho zvláštního hlasu. Po krátkém zaváhání však pevně uchopil kliku a otevřel dveře dokořán. Vstoupil do nevelké místnosti, kterou jeho zkušené oči bleskurychle přeběhly. Jako první mu přišlo na mysl, že tady se pravidelně potkává bída s nouzí. Místnost byla velmi prostě zařízena. V koutě skříň, na zdi několik polic s množstvím prapodivných věcí, v rohu za zatahovacím závěsem vytušil prosté lůžko a uprostřed stolec, u kterého seděla starší žena velmi tmavé pleti. Ta má v sobě určitě krev Dulginů, těch tmavých zlodějů z jihu, napadlo ho.

„Hledáš bohatství, štěstí, nebo moudrost?“ zeptala se žena.

„Jak víte, že něco takového hledám?“ opáčil nedůvěřivě a trochu popuzeně a počal se rozhlížet kolem sebe. Pravda, moc toho v tom kouřovém šeru neviděl, ale co zahlédl, ho znervózňovalo ještě více než ta ženština, jejíž pohled ho pátil jako plameny ohně.

„Všichni hledají, a nejvíce to, co už dozrálo. Přitom stačí natáhnout ruku, ale to nikdo nevidí. Jako blázni se ženou za vším najednou, nevidí, co stojí přímo před nimi. A přitom stačí jen podstoupit a rozhlédnout se.“

Žena se na okamžik odmlčela a znovu se na Tharnizira zkoumavě podívala, jako by chtěla sama najít odpověď na otázku, kterou položila.

„Ty nehledáš moudrost. Takže bohatství, nebo štěstí?“

„No víte... ehm,“ ošíval se Tharnizir. Nechtělo se mu vykládat té staré ženě, proč přišel. „Já hledám...“ A vtom dostal nápad. Když už jí bude muset zaplatit, ať to stojí za to. „Já hledám vlastně oboje. Hledám štěstí pro svou ženu a pro sebe bohatství. Vždyť víte, muž má být bohatý, protože svým majetkem učiní ženu šťastnou.“

Žena se na něj se zájmem podívala, přikývla a potom si po stole rozložila karty. Znovu je shrnula a zamíchala a začala velmi pomalu vykládat jednu po druhé. Pokaždé když kartu položila, dlouze a zkoumavě se na něj podívala. Vypadalo to, jako by v každé kartě bylo o něm něco zapsáno a ona to porovnávala s předlohou, která stála před ní. Tharnizir přešlapoval pořád ještě na stejném místě, jako když vstoupil, a nebylo mu to ani trochu příjemné. Připadal si jako žáček před učitelem. Nervózně se ošil a pak z něj vypadlo: „Mohu se posadit?“

Žena mlčky přikývla, ukázala na židli a pokračovala ve vykládání. Tharnizir se posadil na starou rozvrzanou židli před jejím stolem, a protože stále nic neříkala, úkradkem si prohlížel vybavení místnosti. Měl tady zvláštní nepříjemný pocit, že na něj každou chvíli může z tmavého kouta vyskočit nějaký tajemný tvor ze starých bájí. Nikdy těm pohádkám nevěřil, ale toto místo na něj působilo tak, že to možné je. Přitom ostražitě koutkem oka sledoval i stařenu, která seděla zamyšleně za svým stolkem, na němž ležely rozložené karty a spousta dalších věšteckých pomůcek, o kterých Tharnizir netušil, že existují, natož k čemu se používají.

Pak žena z ničehož nic promluvila: „Ty bohatství nepotřebuješ. Tobě poslední dobou chybí jen ta špetka potřebného obchodního štěstí. Jsi dobrý obchodník, který umí využít svojí šanci, ale ta správná ještě nepřišla. Nemám pravdu?“

Aniž však čekala na odpověď, kterou bylo jen překvapené Tharnizirovo přikývnutí, pokračovala: „V Arigdaru nejsi příliš dlouho, takže jsi stále ještě nekápl na ten správný obchod. Ale věz, že už nejsi daleko od svého cíle. Ale jinak máš pravdu. Tvoji ženě skutečně chybí štěstí, ale to nespočívá ve vašem bohatství. Mně karty ukazují, že jí chybí dítě?“ Tentokrát se žena odmlčela, zvedla oči a podívala se přímo do těch Tharnizirových. Jestliže doposud dělil svůj zájem mezi ní a podivné vybavení místnosti, když vyřkla posledních pár slov, jeho oči se zastavily kdesi nad

její hlavou a pomalu se s překvapeným výrazem spustily k jejímu stolku.

„To je ale čarodějnice, jak na to jen přišla?“ pomyslel si v duchu. Ačkoli nechápal, kde to na těch svých malovaných kartách může vidět, byl i přes své překvapení potěšen. Rád platil jen za dobré zboží a tady to začínalo vypadat na skutečně dobrý obchod.

„Vlastně máte pravdu,“ dodal si Tharnizir kuráže a se zvednutou bradou sebevědomě promluvil. „Přišel jsem i proto. Chci, abyste nám poradila, jak přijít k potomkovi. Zkusili jsme leccos, ale bohové nám nepřejí.“

„Bohové vám přejí, a velmi mnoho, to konečně ukazují i karty,“ věštce přejela otevřenou dlaní nad stolkem s vyloženými kartami a pokračovala: „Ale ten správný čas ještě nenastal. Chceš-li bohatou sklizeň, musíš dělat vše ve správný čas. Sít, plít, zalévat i sklízet.“ Stařena sáhla po jakési vonné tyčce, opatrně ji zapálila o hořící svíci a vložila ji do malého držáku ve tvaru úzké stočené bronzové spirály. Chvilí sledovala tenký proužek dýmu, který se z ní vinul a stáčil se do spirály a potom pokračovala.

„Osud každého člověka je určen již před jeho narozením, ale nezasvěceným je cesta zrození stejně nezřetelná jako tento proužek dýmu. Tobě bylo souzeno setkat se s tvou ženou, i když jsi ji hledal dlouho. Mám pravdu?“

Tharnizir mlčky přikývl a věštce pokračovala: „Karty také ukazují, že je mladší než ty. A nyní jste oba na důležité křižovatce, když se správně rozhodnete, bude vám oběma souzeno štěstí i bohatství. Osud nás vždy vede přes rozcestí a žádá po nás vyplnění jistých podmínek.“

Tharnizir se ve skrytu své duše pousmál a odpověděl: „Podmínky? Sem s nimi. Povídejte. Podmínky, ty já vyjednat umím.“

Stařena se podivně usmála a její pronikavý pohled opustil proužek dýmu a vrátil se zpět k sedícímu Tharnizirovi. Ten ucítil, jak se do něj její oči zabodly, jako by chtěla proniknout až do nejskrytějších zákoutí jeho mysli.

„Ale tohle není podmínka, o které by se dalo jednat, kupče. S osudem nemůžeš vyjednávat. Buď ber, nebo nech ležet. Jinou možnost nemáš!“

Ukázala zpět na karty na stole, jako by očekávala, že v nich Tharnizir umí číst. Jednu z nich pomalu pozvedla a ve světle svíce ji otočila k Tharnizirovi.

„Vidíš? Toto je karta lvího prince s holí a je na ní mladý muž a lev. To je jeho symbol. On bude jednou velmi silný muž, ale nyní je jeho karta obklopena kartami osudových nepřátel. Tady a tady,“ žena ukazovala po řadě na karty ďábla a smrti. „Lev je mladý a ještě není připraven, proto potřebuje pomoc. Brzy ztratí své nejbližší a bude sám. To stojí tady.“

Kartářka ukázala na tmavou kartu s mečem a růží.

„To je karta Žalu a ztrát. Další karty jsou už tvoje. Karty Rychlosti a Nadvlády. Musíš jednat rychle a nepřemýšlet, tvou ochranou bude tvoje víra a úmysly. Karta Nadvlády ti říká, že není čas váhat, pochybovat. Máš právě tolik síly, kolik jí potřebuješ ke splnění svého úkolu.“

Žena se na chvíli odmlčela. Tharnizir si ji netroufal přerušit, jen se zaujatě natahoval ke stolku, aby viděl rozložení karet, o kterých mluvila. Neodvážil se však zvednout z místa. Je to nějaké zmatené, říkal si pro sebe, ale bohatství tam je, to je důležité! A tak čekal drahnou chvíli, než žena opět promluvila.

„Není již mnoho času, protože čas kvapí a kruh se stahuje. Vaším údělem není vychovat syna vlastního, ale dítě, které potřebuje pomoc. To je tady a tady.“

Žena ukázala na kartu ženy sedící u jezera a rytíře na voze.

„Tohle mladý lev potřebuje. Královna s pohárem je láska, něha, mateřská péče, to je tvoje žena. Karta Vozu ukazuje na tebe a nový začátek, změnu a cestu. Nový osud dozrává a brzy si prorazí cestu. Kolo štěstí se brzy otočí ve tvůj prospěch. Budeš-li připraven! To dítě je pod ochranou starých bohů a jeho cesta bude velmi dlouhá, ale bude jej provázet milost Avalim a odlesk této milosti vždy padne i na jeho průvodce a ochránce.“

Nyní zase bylo ticho na druhé straně. Tharnizir přemýšlel. – ‚Mám se postarat o nějakého cizího spratka? Bůh ví, co to bude zač. A ti Avalim, to se mi taky nelíbí. Nějací staří, zašlí bohové. Slyšel jsem o nich jen párkrát, možná jako dítě? Kde ta ženská jen ta jména vyhrabala? Raději chodím do chrámu Velkého Dâurkhôra jako všichni. Dám oběť a dostanu odpuštění či požehnání. Je to skoro jako obchod. Dáš, dostaneš. Tomu rozumím.‘

Žena se opřela o své křeslo, zamyšleně sledovala vyložené karty.

„A co se stane, když to neuděláme?“ zeptal se opatrně Tharnizir, zvědavě zvedl obočí a pohladil si rukou bradu. Tharnizirův hlas stařenu vyrušil z přemítání, a tak zvedla oči od karet k svému zákazníkovi, jehož napjatý výraz se nedal přehlédnout.

„Už není cesty zpátky. Svým rozcestím už jsi prošel, když ses rozhodl přijít sem. Události se daly do pohybu. Ty to ještě nevidíš, ale osud již pracuje a jít proti svému osudu je jako plavat proti proudu rozbouřené řeky, brzy se vysílíš a to se rovná brzkému konci,“ odpověděla stroze žena a Tharnizira tím vystrašila více než všemi podivnými statky, které vlastnila a které se nacházely v tomto pokoji.

‚Tak to je tedy obchod. Žádné dohadování, jen pokyny. U Dâurkhôra! Já to věděl, že jsem sem vůbec lezl. Měl jsem zůstat doma. Zatracené ženské pokolení,‘ proklínal Tharnizir ženu

sedící naproti němu a aniž by si to sám přiznal, zahrnul do toho zatraceného ženského pokolení i svou drahou ženu.

„Dobře, dobře, já se jen zeptal,“ omlouval se Tharnizir, když se rychle vzpamatoval. „A kde to dítě vlastně najdeme? A to bohatství, to bude veliké?“

„Získáš tak velký majetek, jaký bude potřebovat tvůj chránělec. Ale věz, že to bude více, než si dnes dokážeš představit,“ řekla důrazným hlasem žena a lehce, téměř neznatelně se usmála, potom však její starou tvář znovu zahalil háv vážnosti. „Dítě je daleko a čas kvapí, je třeba spěchat. Musíš se společně se svou ženou vypravit na sever do Bílého města...“

Tohle už Tharnizir nevydržel.

„To má být dobrý osud! Nejdřív nalezenec, panchart a teď ke všemu aby pro něj jel snad na druhý konec světa.“

Vyskočil ze židle a vztekle vybuchl: „To mám jet do toho prokletého města tarkilů? Vždyť je to o život? To nevíš, že azrakhâr byl ještě nedávno ve válce s těmi, těmi...“ V zlosti nenašel vhodné slovo vystihující jeho odpor a znechucení.

„Už není!“ srazila ho zpět úsečná věta a Tharnizir si všiml, že i žena se lehce pozvedla ze židle, na níž celou dobu seděla. Hned si však sedla zpět a už tišším, ale stejně naléhavým hlasem pokračovala.

„Myslíš si, že velkého bohatství a štěstí dosáhneš, když budeš sedět doma na zadku? Pro štěstí i bohatství si musíš, holenku, dojít, to už bys mohl v tvém věku vědět!“

„Bílé město. To je minimálně dva týdny cesty,“ letělo Tharnizirovi hlavou. Je fakt, že na tržišti už leccos zaslechl. Povídalo se, že prý byla podepsaná jakási dohoda, která umožnila obchod a království, jak byli nazýváni obyvatelé Bílého města a blízkého okolí, se zavázali azrakhârovi platit tribut. Snad prý už

se odtud i někdo z obchodníků vrátil. A královští prý platí zlatem. Kdo ví, třeba je to počátek obratu.

„Dobrá tedy! A jak tam to dítě najdu?“ zkoušel Tharnizir vyjít ženě smířlivě vstříc. Strohá odpověď jej však opět srazila zpět.

„Žádals ode mne radu a tu jsi dostal. Způsob si musíš najít sám!“

Tharnizir nebyl daleko od dalšího výbuchu.

„Ale Bílé město je velké. To mám chodit od domu k domu a ptát se, zda tam nemají opuštěné dítě? Na to mi nebude stačit ani měsíc. Ještě nějaká rada v těch tvých kartách musí být!“ rozčiloval se Tharnizir.

Žena se opět sklonila nad kartami. Bylo ticho. Stařena karty znovu zamíchala, opět je vyložila na stůl a soustředěně se na ně dívala. Delší dobu bylo opět ticho. Tharnizir už začínal být nepokojný. „To zapomněla, že jsem tady?“

Žena se dívala do karet, pak zavřela oči a vypadala, jako by její duch opustil místnost. I Tharnizir se jako každý dobrý obchodník vyznal v lidech, a tak dokázal vyčíst z jejich tváří pocity, které cloumaly jejich nitrem. Když ji sledoval, na krátký okamžik zahlédl v jejím výrazu nevěřící překvapení, jako by viděla něco, co bylo určeno jen jí. Když je opět otevřela, zamyšleně se na Tharnizira podívala a přitom držela v ruce kartu, na níž byla vyobrazena mužská postava, v jejímž středu byla malá postavička jakéhosi boha.

„Ještě něco vidím, ale těm znamením bys nerozuměl. Už jsem nevěřila, že někdy přijde.“ Zavrtěla hlavou, podívala se na Tharnizira a pokračovala: „Žádná karta nehovoří o tom, kde dítě najdeš. Cíl znáš. Jdi a měj oči otevřené a věř, že ti jsou bohové nakloněni, víc ti poradit nemohu. Ale něco zde pro tebe přeci jenom stojí. Varování. Vidíš, karta Vměšování. Nikdy nezapomeň,

že to, co si tvůj chránělec přinese, není tvým majetkem, ale jeho výbavou na cestu. Neuhlídáš-li to, ztratíš tím i sám, a kdo ví, jestli jen majetek. “

„To je vše?“ zeptal se udiveně Tharnizir a trochu při otázce zvýšil hlas. Žena se na něj trochu pohrdlivě podívala, ale odpovědí mu už bylo pouze ticho.

„No dobře, víc už se zřejmě nedovím. Kolik zaplatím za tvé rady?“ zeptal se Tharnizir a očekávaje odpověď, odepjal od pasu svůj váček s mincemi. Odpověď ho ale překvapila.

„Nic!“

„Nic?“ zeptal se překvapeně. Byl připraven na leccos, vnitřně rozhodnut, pokud požadavek nebude přemrštěný, že smlouvat nebude, ale tohle opravdu nečekal.

„Slyšels, že to dítě bude pod ochranou a každý, kdo mu pomůže, bude po zásluze odměněn. To se týká tebe i mne. Ale bohové neplatí peníze, ti mění osud!“

„No tedy jak myslíte, to nebudu nic vnucovat,“ zakoktal překvapený Tharnizir. „A kdo jsou tedy ti, jak jste to říkala, Avalim?“

„Nevím, staří bohové, ale musí být velmi mocní,“ zamyšleně odpověděla žena a dívala se na své karty, jako by v nich hledala odpověď. „Slyšela jsem o nich už dávno, ale před časem mi je připomněla jedna žena, která hledala pomoc pro nemocnou matku. Ta prý pocházela ze severu a pamatovala staré časy, držela se své staré víry. Mluvila o jakémsi proroctví, že vždy když přijde na svět tma a vše se zdá ztracené, Avalim pošlou na svět světlo, které přinese jejich posel.“

Žena se odmlčela, aniž udělala jediný pohyb. Strnule seděla na své židli a zírala na hromádku rozložených karet. V místnosti bylo najednou naprosté ticho a jen občas se ozvalo zasyčení svíce, jejíž vosk pomalu kapal na dřevěnou, puklinami

posetou desku stolu. Přestože byl Arigdar již dlouhá desetiletí pod vládou azrakhâra, který sídlil v Merélosu, a všechny staré chrámy byly už dávno v rozvalinách nebo přestavěny, slyšel Tharnizir, že ve městě žijí stoupenci staré víry. Scházeli se v podzemí a v katakombách. Veřejně svou víru kázat nesměli, ale jinak byli trpěni a svým okolím považováni za blouznivce. Tharnizir se rychle otřepal. Stará víra, kdo ví, co to je? Neměl rád složité věci. Už dávno si stvořil svůj ideální jednoduchý svět a do něj ani stará proroctví, ani podivní bohové nepatřili. Nechal se na chvíličku unést zvědavostí a už toho litoval a přemýšlel, jak se co nejrychleji z hovoru vyvléci.

„Dobře, tedy velmi děkuji a kdybyste někdy potřebovala pomoc, dům kupce Tharnizira v ulici u Severní brány je vám otevřen,“ poroučel se Tharnizir spěšně se obraceje ke dveřím. Ještě jednou se ohlédl po šerém pokoji, jehož skryté poklady ho znepokojovaly. Vzal za kliku a opatrně otevřel malé dveře. Když za sebou zavíral, ještě zaslechl stařenin mrazivý hlas.

„Nezapomeň na kartu Vměšování, je to jeho dědictví, nikoliv tvé!“

